

CANONUL 23

Pentru cei ce s-au împreunat cu două surori, sau cele ce s-au împreunat cu doi frați, o epistolioară s-a scris de noi. A cărei prescriere am trimis-o evlaviei tale. Iar cel ce a luat pe muierea fratelui său, nu se va primi mai înainte până a se despărți de dânsa.

TÂLCUIRE

Epistolia pe care o pomenește canonul acesta, este cea către episcopul Diodor, care este canonul 87 al acestuiași Vasilie. Că în aceea oprește sfântul cu bărbătești socotințe, și cu mărturiile cele din lege, cum că nu se cade unul și același să ia sora muierii sale celei moarte. Adică, pe două surori. Nici o muiere pe doi frați. Iar care va cădea într-o nuntă nelegiuită ca aceasta, nu va fi primit la pocăință, de nu se va despărți mai înainte. Vezi și pe cel 19 apostolesc.

CANONUL 24

Văduva cea numărată în numărul văduvelor, adică cea ce se slujește (primește diaconat) de Biserică, a judecat Apostolul măritându-se să se treacă cu vederea. Iar asupra bărbatului văduv nici o lege este pusă, ci îndestul este unuia ca acestuia certarea digamilor (celor de două nunți). Însă văduva după ce s-a făcut de șaizeci de ani, de ar voi iarăși a împreună locui cu bărbat, nu se va învrednici împărtășirii celui Bun, până ce va înceta de patima necurăției. Iar de o vom număra pe ea însă mai înainte de șaizeci de ani, vină va fi a noastră, iar nu a muierii.

TÂLCUIRE

În timpul vechi, câte femei erau cu adevărat văduve, care nădăjduiau în Dumnezeu, și petreceau în rugăciuni, și în cereri ziua și noapte, acestea ajungând la șaizeci de ani, se rânduiau în tagma văduvelor în Biserică, și făgăduindu-se a nu se mărita a doua oară, ci a păzi întreaga înțelepciune, se hrăneau din veniturile și ajutorările Bisericii. Precum zice Pavel (I Timotei: 5;5,9). Pentru aceasta și canonul acesta zice că, dacă vreo văduvă din cele ca acestea, mai tânără adică, se va număra în tagma văduvelor, și apoi se va mărita, judecă Pavel, să se treacă cu vederea. Adică să nu se mai hrănească de Biserică, după Zonara. (sau, poate, că și să nu se despartă de nuntă, ca cea de șaizeci de ani. Însă să se canonisească, mai mult de canonul nunții a doua, ca o supusă în mai grea judecată, după canonul 18 al acestuiași sfânt, și după Pavel, fiindcă a călcat făgăduința ce a dat lui Hristos, că nu se va mărita). Iar văduva cea de șaizeci de ani, de se va rândui în tagma văduvelor, apoi se va mărita, să nu se împărtășească, până nu se va despărți de această neiertată însoțire. Iar dacă cea mai înainte de șaizeci de ani împreună numărată de noi în tagma aceasta, se va mărita, ea este vrednică de iertare pentru tinerețea vârstei sale. Iar vina, este a noastră, căci călcăm rânduirea lui Pavel, numărându-o în tagma văduvească, până a nu ajunge ea la vârsta de șaizeci de ani.

CANONUL 25

Cel ce ține de muiere pe cea stricată de dânsul, va suferi pe certarea cea pentru stricare, iar pe muiere i se va ierta lui a o avea.

(Apostolic , can. 67; Vasilie , can. 22, 23, 26)

TÂLCUIRE

Canonul acesta rânduiește că, de va strica cineva muiere nelogodită cu altul, și apoi o va lua luiși muiere, se canonisește căci o a stricat mai înainte de nuntă: în 4 ani, după canonul 22 al acestuiași sfânt. Dar se iartă a o avea în toată viața muierii.

hotărâtă canonisire de 4 ani pentru cei ce curvesc. Hotărâtă adică, de Părinții cei mai înainte de el, după Zonara, și Valsamon. Căroră urmând sfântul, a rânduit aceasta.

CANONUL 26

Curvia, nu este nuntă, ci nici început de nuntă. Drept aceea, de ar fi cu putință, cei ce prin curvie se împreunează să se despartă, aceasta este mai bună. Iar dacă cu tot dinadinsul se va plăcea să împreună locuiască, să cunoască adică certarea curviei. Dar să se lase, ca să nu se facă ceva mai rău.

(Apostolic, can. 67; Vasilie, can. 22, 23, 25)

TÂLCUIRE

Iertând sfântul în canonul 22 și 25 să se împreuneze cei ce mai înainte de nuntă s-au stricat, rânduieste în sfârșit întru acest canon obștesc și prea amărunit că, de se poate cei ce împreună au curvit, ori cu fecioară, ori curvă, și după curvie cer a se însoți cu cununie, mai de cuviință ar fi și mai bine, a nu se însoți. Ci de au și apucat a se însoți (pe ascuns adică), să se despartă. Pentru că nunta pentru aceasta se zice cinstită, și patul nespurcat, pentru că este curată de tot păcatul și stricăciunea urmată mai înainte. Iar curvia, și stricarea (de feciorie), nici nuntă este, nici început de nuntă. Iar dacă unii ca aceștia nici într-un chip ar primi a se despărți, să se certe ca niște curvari adică 7 ani, dar să se lase nedespărțiți pentru a nu urma altceva mai rău. Adică, ori nedespărțindu-se să curvească pe ascuns, sau ca nu cu alte fețe însoțindu-se prin nuntă, pe ascuns să preacurvească. Sau, a nu se omori pe sineși, pentru iubirea cea covârșitoare nesuferind despărțirea.

CANONUL 27

Pentru prezbiterul ce din neștiință s-a alunecat la nuntă nelegiuită, am hotărât cele ce trebuia, adică să se împărtășească de ședere (catedră), iar de celelalte lucrări să se depărteze. Că destul este unuia ca acestuia iertarea. Iar a binecuvânta pe alții, cel ce-i dator a purta grijă de ranele sale, este nepotrivit (neconsecvent). Că binecuvântarea este împărtășire de sfințenie. Iar cel ce nu are aceasta, pentru greșeala neștiinței, cum o va da altuia? Deci nici în public, nici în deosebi să binecuvinteze. Nici să împartă altora trupul lui Hristos. Nici să slujească altceva. Ci îndestulându-se cu șederea mai sus, tânguiască-se către alții și Domnului, ca să se ierte lui păcatul cel din neștiință.

TÂLCUIRE

Canonul acesta întocmai luându-se de către sinodul 6, este al 26-lea al sinodului, a cărui tâlcuire citește-o acolo.

CANONUL 28

Și aceia însă mi s-a arătat a fi lucru de răs, a se făgădui cineva să se ferească de cărnurile de porc. Drept aceea, bine voiește a-i învăța, să se ferească de rugăciunile, și făgăduințele cele fără învățatură. Întrebuințarea însă, iart-o a fi cu nedeosebire. Că nici o zidire a lui Dumnezeu este de lepădat, luându-se cu mulțumire. Drept aceea, făgăduința, este de răs, nu ferire neapărată.

TÂLCUIRE

S-a întrebat sfântul, de poate cineva să-și calce făgăduința ce a făcut către Dumnezeu, ca să nu mănânce carne de porc? Și răspunde că făgăduința aceasta este vrednică de răs. Și că trebuie să se învețe unii ca aceștia, să nu mai facă acest fel de făgăduințe. Și mâncarea cărnurilor de porc să o aibă nedeosebită. Adică, întocmai, ori să nu le mănânce, ori să le mănânce.³⁷⁰

³⁷⁰ Prin aceasta sfântul părinte ne dă să înțelegem, că nici făgăduințele cele vrednice de răs, ce le-ar face cineva către Dumnezeu, nu trebuie a se călca. Cu cât mai vărtos trebuie a nu se călca făgăduințele cele ce se fac cu cuvânt. Drept aceea toți cei ce, ori în vreme de nevoi, ori fără de nevoie, vor făgădui lui Dumnezeu, ori a se face călugări, ori a merge spre închinăciunea Sfântului Mormânt celui de viață făcător, ori a altor sfințite mănăstiri, și Sfinte Moaște, ori a da